Ilie – un bărbat al credinţei

Ilie – un bărbat al credinţei

Profetul Ilie este unul dintre marii bărbaţi ai lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Încrederea credinţei sale în Dumnezeu este exemplară. Credinţa sa se exprimă în următoarele cuvinte: „Viu este Domnul Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia stau“ (1 Împăraţi 17.1). Ilie a trăit într-o perioadă dificilă a decăderii de la Dumnezeu şi a avut de-a face cu împăratul Ahab, care era un om nelegiuit, şi cu soţia acestuia, Izabela, care era o închinătoare la idoli. Totuşi, el a ştiut că stătea înaintea lui Dumnezeu şi nu a oamenilor.

Am dori să ne preocupăm în continuare cu patru laturi diferite ale credinţei lui Ilie, şi anume cu ascultarea credinţei sale, cu curajul credinţei sale, cu rugăciunea credinţei sale şi cu eşecul credinţei sale.

Ascultarea credinţei

Credinţa şi ascultarea sunt strâns unite. În Epistola către Romani se foloseşte de două ori expresia: „ascultarea credinţei“, o dată la începutul şi o dată la sfârşitul epistolei (Romani 1.5; 16.26). Fără credinţă în Dumnezeu nu există ascultare adevărată, care să-i fie plăcută lui Dumnezeu. Dar fără ascultare nu există nici adevărată credinţă. Credinţa este baza, ascultarea este consecinţa practică. Ascultarea se aseamănă cu rodul, care creşte în copacul credinţei. Acest lucru are valabilitate pentru omul care a acceptat în credinţă mântuirea lui Dumnezeu. Ea devine vizibilă în ascultare. Are valabilitate şi pentru omul mântuit, care trăieşte prin credinţă. La tesaloniceni s-a arătat „lucrarea credinţei“ ca o urmare a dedicării lor Dumnezeului viu (1 Tesaloniceni 1.3).

Viaţa lui Ilie a fost caracterizată de ascultare. El a urmat întocmai poruncile lui Dumnezeu, chiar dacă i s-au părut ciudate. Imediat ce Dumnezeu i-a încredinţat slujitorului Său pentru prima dată o lucrare, Ilie a primit porunca să se ascundă. Fără să discute cu Dumnezeu despre acest lucru, a pornit spre pârâul Cherit, unde a fost hrănit de corbi. Când pârâul a secat, nu a ezitat să plece la Sarepta, pentru a locui acolo la o văduvă. Când Dumnezeu i-a dat lucrarea dificilă de a merge la Ahab, Ilie a ascultat din nou. Consecinţele ar fi putut fi foarte grave pentru el, dar el a făcut ceea ce i-a spus Dumnezeu.

Despre credincioşii din Roma, Pavel a putut mărturisi că vestea despre ascultarea lor a ajuns la toţi (Romani 16.19). Se poate spune acest lucru şi despre noi? Dumnezeu ne dă indicaţii clare în Cuvântul Său, pe care trebuie să le urmăm. Domnul Isus nu este numai Mântuitorul nostru, ci şi Domnul nostru. Noi suntem datori să-i fim ascultători, chiar dacă uneori nu înţelegem care sunt intenţiile Sale. Gândurile Sale sunt mai presus de gândurile noastre. De aceea vrem să învăţăm de la Ilie să ascultăm de Dumnezeu în toate împrejurările vieţii şi să ne încredem în El, pentru că El ştie calea corectă pentru noi. Dumnezeu nu l-a dezamăgit pe slujitorul Său Ilie. Nici pe noi nu ne va dezamăgi.

Curajul credinţei

Dumnezeu a dat slujitorului Său indicaţii care au pretins un curaj neobişnuit al credinţei. Ca profet necunoscut din ţara Galaad, el trebuia să-i vestească împăratului lui Israel judecata lui Dumnezeu. Ca „duşmanul numărul 1 al statului“, după trei ani şi şase luni a trebuit să meargă din nou la împărat. Pe muntele Carmel a stat singur împotriva celor 450 de profeţi ai lui Baal şi a celor 400 de profeţi ai Aşerei. Pentru aceasta era nevoie de un curaj deosebit. Acest curaj l-a luat Ilie din credinţa în Dumnezeul său.

Când privim la cei trei prieteni ai lui Daniel stând înaintea mâniosului împărat Nebucadneţar, care dorea să-i oblige să se închine înaintea chipului cioplit, rămânem uimiţi de curajul credinţei lor. Ei îi spun fără teamă împăratului: „Dumnezeu nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scape din cuptorul care arde cu foc; şi ne va scăpa din mâna ta, împărate! Şi dacă nu, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi...“ (Daniel 3.17). Ei aveau deplina încredere că Dumnezeu îi va ajuta. Ei nu ştiau sigur cum, dar se încredeau în Dumnezeul lor.

Care era punctul de pornire al unui astfel de curaj al bărbaţilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament? Era relaţia vie cu Dumnezeul lor, pe care o cunoşteau şi din care trăiau. Ei nu s-au lăsat abătuţi de la calea lor prin dificultăţi şi pericole. Ilie era conştient că stătea nu înaintea lui Ahab şi a Izabelei, ci înaintea lui Dumnezeu.

Acelaşi curaj îl găsim la apostoli, pe care Domnul i-a trimis în lume să mărturisească despre El. Aceiaşi bărbaţi, care după crucificarea Domnului au stat cu uşile încuiate de frica iudeilor, au luat poziţie curajoşi şi netulburaţi pentru Domnul lor. Chiar dacă urmau să fie închişi şi omorâţi, nu s-au lăsat abătuţi să mărturisească despre Domnul lor. Noi nu mai trăim astăzi în astfel de împrejurări, şi totuşi suntem deseori atât de fricoşi. Exemplul acestor bărbaţi din Vechiul şi din Noul Testament ne poate încuraja să luăm poziţie fără frică pentru Domnul nostru.

Rugăciunea credinţei

O viaţă de credinţă este de neînchipuit fără rugăciune. Prin rugăciune stăm în legătură cu cerul, pentru a ne deschide inima înaintea Dumnezeului nostru, pentru a-i spune totul, dar şi pentru a primi indicaţii şi orientare. În acelaşi timp, rugăciunea este izvorul ascuns al puterii. Acest lucru a avut valabilitate pentru eroii credinţei din Vechiul Testament, dar şi pentru noi astăzi.

Noul Testament confirmă foarte clar că Ilie a fost un bărbat al rugăciunii: „Ilie era un om cu aceeaşi fire ca noi şi s-a rugat cu stăruinţă să nu plouă şi n-a plouat pe pământ trei ani şi şase luni“ (Iacov 5.17). Ilie nu a fost un supraom. El a avut aceleaşi simţăminte ca noi. Dar totuşi, a fost un bărbat al rugăciunii, şi astfel a fost hrănită încrederea sa neclintită în Dumnezeul său. Să ne amintim de patru evenimente:

Ilie s-a rugat să nu plouă trei ani şi şase luni. El a fost atât de convins de acest lucru, încât s-a dus la împăratul Ahab şi i-a vestit exact această judecată (1 Împăraţi 17.1). Pentru a cere de la Dumnezeu o perioadă atât de lungă de secetă, era nevoie de întreaga putere a rugăciunii. Când a trecut acea perioadă, Ilie s-a rugat din nou şi a făcut-o cu convingerea deplină a credinţei, că Dumnezeu îl va asculta. Ilie chiar i-a cerut lui Ahab să se grăbească, să ajungă acasă înainte să plouă (1 Împăraţi 18.44). Ilie s-a rugat în camera sa la Dumnezeu, ca să fie trezit la viaţă copilul văduvei (1 Împăraţi 17.20). Şi pentru această rugăciune era nevoie de îndrăzneală; când s-a mai întâmplat ceva asemănător? Apoi îl vedem pe muntele Carmel, strigând în public la Dumnezeul său, pentru a lăsa să cadă foc din cer (1 Împăraţi 18.36-37). Şi aceasta a fost o minune măreaţă a lui Dumnezeu, de a cărei realizare Ilie a fost ferm convins.

Iacov vorbeşte în epistola sa despre „rugăciunea credinţei“ (Iacov 5.15). Imediat după aceea urmează indicaţia: „Mare putere are cererea fierbinte a celui drept“ (Iacov 5.16), apoi aminteşte exemplul lui Ilie. Aici învăţăm că cel care se roagă trebuie să fie un „om drept“, adică un om care are aprobarea lui Dumnezeu în toate domeniile vieţii sale. Simţim cu toţii cât de departe rămânem faţă de puterea credinţei lui Ilie. Totuşi, viaţa sa de rugăciune plină de credinţă ne este dată ca exemplu, din care putem învăţa. Suntem încurajaţi să vedem cum Dumnezeu a ascultat rugăciunile lui Ilie.

Eşecul credinţei

Dumnezeu nu ascunde în Cuvântul Său greşelile marilor bărbaţi ai lui Dumnezeu, nici chiar în cazul lui Ilie. În ciuda ascultării sale, în ciuda curajului său şi a rugăciunii sale, a venit ziua în care Ilie a privit la sine şi a devenit slab. Aceasta ne face şi pe noi atenţi cu privire la sentinţa asupra lui şi asupra noastră. În viaţa de credinţă nu există garanţii şi reţete patent. Şi în cazul lui Ilie, ceasul de după victorie s-a dovedit a fi mai periculos decât ceasul luptei. Puterile sale au fost epuizate. Când Izabela l-a ameninţat cu moartea, el a fugit în pustiu, ca să-şi scape viaţa şi acolo s-a aşezat foarte depresiv sub un iepunăr (1 Împăraţi 19.1-4). Nu mai avea deloc curajul vieţii. El s-a rugat şi acolo, dar nu mai era o rugăciune a credinţei.

„Aşa că cel care gândeşte că stă în picioare să fie atent să nu cadă“ (1 Corinteni 10.12): aceasta este lecţia pentru noi. Pentru aceasta ne-a descris Dumnezeu eşecul credinţei lui Ilie.

Dacă citim în context relatarea din 1 Împăraţi 19 putem să recunoaştem trei motive pentru această umblare: mai întâi nu citim că Ilie s-ar fi rugat după ce a auzit ameninţarea Izabelei. El nu a mai acţionat în dependenţă de Dumnezeul său, ci a devenit el însuşi activ. În al doilea rând a fost preocupat cu împrejurările şi nu cu Dumnezeu, care are toate situaţiile în mâna Sa. În al treilea rând, gândurile sale s-au învârtit numai în jurul său. Acest lucru reiese foarte clar când citim rugăciunea sa când şedea sub ienupăr. El se vedea numai pe sine şi propria sa slujbă.

Eşecul credinţei ne însoţeşte, din păcate, şi pe noi. De câte ori nu suferim tocmai atunci o înfrângere, când ne aşteptăm mai puţin la aşa ceva! Motivele sunt clare, la fel ca la Ilie. Şi totuşi, suntem încurajaţi, când vedem că Dumnezeu nu-l lasă pe slujitorul Său sub ienupăr. El i s-a arătat pentru a-l motiva din nou. Tot astfel, Dumnezeu nu permite astăzi ca noi să suferim o înfrângere, ci doreşte să ne îndreptăm din nou privirile spre El şi să ne orientăm după El, pentru a obţine puteri noi ale credinţei şi pentru a putea merge mai departe pe calea noastră cu încredere în El.

Exemplul lui Ilie ne încurajează pe toţi!

clickbible.org